

Vida Mokrin-Pauer

NAJLONKE IN MOŠKI ČEVLJI

Moj dragi dnevnik!

Kupila, posvojila sem te, še vsega ponujajoče praznega, na tržnici ob 16.30. Misel nate pa sem že mesece spočenjala, mogoče leta, da sem te (s ključavnico in ključkom) lahko danes zrelo odločena izvlekla iz kopice ocvetličene papirne galanterije. Kot šatuljo iz zlata, nekakšno kvadratno štafeto med tvojo tabulo raso in mojo neartikulirano esenco, sem te spustila v najlon vrečko in te odnesla domov. Vate pa bom pisala samo o nepomembnih rečeh, sem že davno sklenila, ker se pomembne reči v mojem življenju sploh nočejo več dogoditi. Vsi problemi, ki se jih namenim reševati, da bi bilo meni, mojim dragim in svetu bolje na svetu, se mi sfizijo v koncentratno kolobocijo, v žolico, ki jo potem prepotena, oglušela in usmrajena od vztrajnega kuhanja v loncu na pritisk umaknem v hladilnik. Tam se lepo ohladi, saj se nobena župa ne poje tako vroča, kot se skuha, in potem jo v samotnih večerčkih režem z nožem. Mehkejšde dele si nosim v usta z žlico, meso in žindre pa z vilicami. Ker so me starši, ki so v svoji zgodovini tudi lakoto trpeli, tako vzgojili, da ne znam ničesar zavreči, se ponavadi objedam z njo, dokler ni skleda prazna, pa četudi mi gre proti koncu použivanja že na bruhanje. S tabo naj mi bo bolj sproščeno in razsipno; v drobnarijah si izmenjujva jasnovidnosti!

Tako počasi spoznaváš, kakšna mati ali kaj vem, kaj sem ti. Ker je moje žitje in klitje v glavnem blokirano z nepopoljšljivo odprtim in hkrati zavrtim karakterjem in s še bolj kontradiktornimi drugimi, da družbenopolitične zmešnjave niti ne omeњjam, bi rada tebi pripovedovala o malenkostih, o drobnih zgodbah, vragolijah in žalostih. Naj se mi s tabo, edinim, ki nisi le nem, ampak tudi brez neskončnih utrujajočih zahtev, ne bo treba mučiti, da bi izpadla pametna zmagovalka. Da ne bo treba sistematike guncat — o, sanje. Blebetavka naj bom. In ko se bom izpovedovala vate, o, da bi sproti vse postane in vrele težave odpisovala v ništrc, da bi sama sebe ugledala v tvoji prisluškujoči igri.

Zdaj pa moram v posteljo, je že skrajni čas, da ne bi prebudila neimenovanega gospoda ob njegovi najšibkejši eni uri zjutraj. Lahko bi mi poočital, da sem neurejena in neuravnovešena, jaz pa bi mu vsa razžaljena v pest odbrusila nazaj, da je on prekrasen, a dolgočasen, da me je groza. In nadalje ne bi mogla zaspiti do jutra, ker bi bila razpeta med tabo, moje nezakonsko dete, dnevnik, in med strahom in dolžnostjo za jutrišnjo dirko.

Dragi moj dnevnik!

Danes je bil dan po včerajšnjem. Skoraj se ga ne spominjam po ničemer drugim kot po bitkah za priznanje, prav, oboževanje, izplačevanje. Kar pa je neskončno zoprno. Moja duša je krvavela za vsako figo, kot da je ponorela. Na koncu službe je bil noht na mezincu, ki sem ga uspevala že tri tedne ohranjati pri lepoti, nagravžno pogrizen do same blazinice. Priznavam, da sem potem, obupana nad samo sabo, pojedla pol bonbonjere, ki mi jo je prinesel en simpatičen tip, s katerim se spogledujem, ko se srečujeva na obravnavah (tožilec je, huh), za novo leto. Polna obremenilne sladke svinjarije sem se po šihitu odpravila v center, da kupim po okusu neimenovanega gospoda darilo zanj, ker je jutri dan mučencev. Vse že prej zamišljeno se je izkazalo za neznosno drago pozornost – za moj žep. Na koncu dvournega letanja sem Janječka Livingston Galeb sklenila, da mu kupim kaktus, saj se mi moj človek večkrat pritožuje, da bi za svoje boljše preživetje potreboval neprimerno več bodic, kot mu jih je dodelila narava. Od hoje sem bila že vsa zažuljena. Sokrvice pod robom opetnika mi je razžrla najlonko, da se je strgala in se je sparan šiv po moji desni nogi vil kot kačica proti mednožnemu jezičku. Kljub jakni iz nutrije (hudo sem švicala v tem svojem edinem klasnem komadu) sem bila pod nogice prava znucano sekiraška proletarkica. Krvavo pacasta, z razpadajočim kosom pomembnega oblčila in šepajoča sem se, četudi vpijoče klavrna, odločila, da se odvlečem še pol kilometra do prve cvetličarne, v kateri sem se že davno ta popoldan nepozabno zaljubila v kaktusni buzdovan za svojega odbranega dedca.

Izbranec se je zvečer razveselil darila, smejal se je in tudi solze so mu stopile v oči, ker sem mu kupila tako živo in simbolno rastlino, ki je za povrh vsega še redno zalivati ni treba. Toda bil je tako crknjen, da sva po večerji odšla vsak na svojo stran – on domov k materi spat, ker bo moral že ob dveh zjutraj na vlak, jaz pa k tebi, dnevnik, tekstič. – Ali si tič ali vsebuješ tička, ki teče, preden vzleti proti nebesu? Povej mi, da te zapeljem in me ves zmešan zgrabiš na tekališču, na vzletišču, me skriješ pod svojo perut, da pod njo jaz, babje revše, utečem neopažena skoz carino med žensko zemljo in moškim nebom. Ker slutim, da je gor na tistem vašem obzorju tako zelo hladno, da bi zmrznilo še moje pekoče hrepenenje. Tam bi se drsala kot vi, moški, in bi tebi in ostalim pod škrtajoča rezila lučala srčaste pake, da bi padali in se prijemali za neprivlačno omodričene ritke. Potiho bi kleli v šape in se na glas hahljali moji maščevalni predstavi.

Čau, tekstič, bedast si, a vse bolj sem obsedena s tabo, ko mi jedro brstiš pod piščimi rokami. Zato z užitkom za čim daljši, za nedoločen čas visoko dvigam roke od pletenja nedokončanega puloverja, ki bo tako in tako že letos iz mode.

Ljubi dnevnik!

Mojega glavarja ni in je ravnokar telefoniral, da ga ne bo še vsaj sedmico dni. Pravljlična, srečna številka, si mislim. Kako blagodejno zveni ta napoved za moje obrezčasno pisanje vate, saj bi mi njegove motnje, a la čas je denar in ljubezen, prav mogoče mogle uničiti vse, kar se mi v tej zapisovalski strasti prikazuje v fantastično novi in jasni podobi.

Tretji dan po letu minus tisoč mi je povedal, da na vso srečo nisem noseča. Po službi sem šla k ginekologinji. Tam sem bila, ko so prebrale, da imam že trideset let,

in ko sem rekla, da si otroka zdaj ne želim, tretirana kot kakšna nenaravno nenormalna telica. Potuljeno brezizrazno so si zdravstvene delavke podajale in pregledovale moje potencialno zločinsko scanje. Žensko—materinska svetost trpljenja, ta cena za minljivi užitek, jim je brlela okoli glave. Saj v resnici ne vem, kako bi sprejela, če bi bil izvid pozitiven — čakanje nanj je bilo najneznosnejše čakanje v mojem življenju — a bele ženske so me po srečnem izidu naravnost pometle iz belo pobeljene in belo opremljene ordinacije; kot da na skrbno umitih intimnih delih pa na perilu in celo na "pošlhtanih" vrhnjih oblačilih nosim posušeno, odpadajaje blato.

Juhuhu, kakšen lepo usojen dan. Od veselja, da sva z dnevnikom še vedno sama na svetu, sem si na tržnici kupila šopek slamenk, doma pa sem zalila ljubega kaktus z litrom sveže pomladne vode. Tik preden se je utopil, sem mu hitro odlila svojo mokro hudobo iz podstavka, mu s pivnikom otrla gnilo zemljico in ga dala pod močno luč na razbeljen radiator. Kot bi ga potop zadel v preljubi puščavi. Potem pa je v vročini in svetlobi napel bodičasta lička; nalašč mi bo uspelo, da bo vzcvetel, še preden se vrne moj brezbrizni dragi. In kdo ve, če kaktusi sploh kdaj zadišijo, če jih ne pošpricaš s kolonjsko?

Eh, koliko vprašanj brez odgovorov. Zaklenila jih bom vate, dnevnik; naj nihče ne izve, česa vsega ne vem, saj so tako in tako vsi večji ali manjši nesposobneži z bornimi, odmirajočimi besednjaki; moja šefica pa sploh. Saj jutri me čaka, da mi bo referirala, kako je uspela njena priprava govejega jezika. Potem pa me bo silila, naj se ji pridružim na lovu na lisico. In jaz ne vem, ali s skrito zvito zverco misli mene ali našo ubogo čistilko, ki nikoli ne zadovolji njene vneme po nagravžno temeljiti solidnosti. Gospa neregjena, nadrejena že nekaj dni lajna — tu nekaj po nekorektnosti smrdi. Jaz pa si mislim: gnoj, seveda, a ti ga nisi opazila, ker mu je dana hranljivo smrdljiva beseda.

Dnevnik, lahko noč. Dala te bom med sivko v predal s pleteninami spat. Zase pa upam, da bom sanjala o dreku, ker to preizkušeno prinaša denar.

Dragi dnevnik!

Najpotrpežljivejši moj, danes sem se zatekla naravnost k tebi domov že ob štirinajstih. Kaj vse nemalenkostnega me je doletevalo. Hudiča, pa sem mislila, da bo kljub vsemu vsaj še nekaj časa mirno plavala moja barka med brzicami življenja, najina prekoocanka, ki naj bi v bermudskem trikotniku šumljajoče vpisovala spreminjajoče se, nepomembne oblačke v morske valovčke. Potem pa to: Že navsezgodaj je šefica sklicala strokovni kolegij — na njem je grozila, da podjetju v viharju grozi potop, če se ne mislimo vsi skupaj zresniti, saj imamo neuporabne domišljije več kot dovolj. In da v že tako zmedeni, prav krizni družbeno—politični ekonomiji tudi naši medsebojni odnosi kričijo po tem, da se bo treba v kratkem brez hude krvi lepo uvesti in povedati posameznikom, da se z njimi ni mogoče več na star način ne pogovarjati ne delati. In naj vsak zase v najkrajšem času dobro premisli o sebi... Mi, njena raja, smo komaj poldrugo uro razmišljali o tem, ko se po podjetju kot blisk raznese telefonska novica: šefico je na prehodu proti SDK—ju, kamor je v vnemi hitela in ni opazila, da se je na semaforju že prižgal rdeč pešec, ruknil mestni avto—

bus. Nesrečnica je v precej potolčenem in nalomljenem stanju, v kritičnem pa ni, saj kar naprej naroča telefonade.

Postali smo paf, nekaj časa smo se s čudnimi grimasami gledali v oči, a v resnici mimo njih. Nato smo naglo dokončali vse nujne vloge, požegnali odnašalke in odnašalca rož v bolnišnico in se na prošnjo namestnika travmatični odvlekli tri ure prej ven na mestni zrak.

Neznana sila me je spet odnesla proti tržnici. Kupila sem si (Adamova?) jabolka in se opajala z barvami na površinah vsega mogočega, ki se vzgoji, ki zraste in se je.

Pri stojnici z začimbami in siri (kakšna kombinacija!) pa me nekdo – stavim glavo, da sem v tistem hipu videla nalašč podstavljeno taco – spotakne, da sem telebnila na tla in zabila brado v kanjon med vrečkama z akti in jabolki do asfaltne dna. Iz ugriznjene jezika se mi v črti odliva kri proti prekrasnim italijanskim moškim čevljem s sledovi hoje po volhkem travniku, ki ga je lastnik prečkal med suho prašnimi pločniki in cestišči. Prekrasen moški v sončno rumenem balonarju z zelenimi sledovi ošvrkov pomladnih vejic me, še preden vem, za kaj gre, pobira s tal. Od zadaj se me oklene okoli pasu, me postavi na noge in obrne pred svoj obraz. Reče, oprostite, upam, da ne boli zelo, nisem tega hotel, nesreča ne počiva, ampak sreča, se še niste popackali. In sem že našel čist, celo polikan robček, nate. Pograbila sem ponujeno kunjco, si jo nalepila na usta in se zastrmela v njegov prestrašeno hudomušen nasmeh. Vpraša, če bo treba zdravnika, odkimam, da ne; vpraša, če bi ga rada tožila, mu zamežikam, da ne vidim pomena. Se razgovori, da me je pravzaprav hotel ogovoriti in me samo zanihati proti sebi, ne pa skoraj ubiti. Mačja miška, in mi je na čelo v sunku zarisal srček, strašno si mi všeč, čeprav sem te danes komaj drugič ugledal. Pred nekaj dnevi si tu blizu kupila dnevnik s ključavnico; hotel sem te med padanjem ujeti, a mogoče je dobro, da zaradi šoka in rane ne moreš govoriti z mano. Ker jaz hrepenim, da bi te najprej prebiral, potem pa bi se ljubila z mano. Če hočeš, mi pošlji svoj dnevnik na tale naslov. O tebi se več ne morem zmotiti, a mi ga vseeno pošlji, prosim te. Zdaj pa bežim in spet mi oprost, ker vem, da mi moreš.

In je tip odplahutal med bloke. Jaz pa sem v desnici obdržala njegov velik, na obupno belečino namečkan moški robec, v krčevito levico pa se mi je zažirala njegova vizitka z imenom in naslovom; nič posebej tragičnega, saj se mi ni zlomil noben zob. Sreča!

Ljubi dnevnik, po štirih urah tega pisanja sem se ovedela, da sem ti predvsem moškega popisovala nadvse naivno in mnogo preveč zavzeto. Saj sem ti vendar obljubila, da bom svoje zabito razočaranje odnose s spatetiziranim, a v sredi mrzlim svetom odpisala iz najinih paberkovanj. – Le moja vdanost in predanost jezikavo ovrednotenemu vsakdanu, katerega skrivnost si mi ti razživel in se ponudil, da jo varno zakleneš.

Komaj somrak je, a popolnoma sem že izžeta. Spat grem. Vsaj ob 22h pa bom spet vstala in potem se bova trezno pogovorila, kot je treba.

Moj iskreni, dragoceni dnevnik!

Danes je spet nov dan. Nisem se, kot sem obljubila, včeraj ponoči zbudila, da bi v imenu ponosne treznosti predelala sebe in tebe, najino razhajanje. Sem namreč

do jutra spala kot ubita in sem sanjala, da si ti mene meni položil na krožnik in mi ukazal, da se moram podpisati na jedilni list in se naročiti in pojesti, preden nama v restavracijo udere požeruh.

In ko sem si potem s tvojo peresno pištolo na senci pisala sporočila in si naročala predjed iz lastnega srca, me je pred gotovo smrtjo oziroma avtopožrtostjo rešil prav tisti moški, ki me je včeraj spotaknil. Kot elastičen zvežčič me je razvlekel do svoje čitalnice in ko me je zalistal, sem se odštrknila k njemu, da se je onesvestil. Takoj sem se zbrala in ga začela nežno oživljati. Prišel je k sebi in me prosil, naj mu jutri dnevnik v resnici pošljem, ker si me za pojutrišnjem na večer nadeja osvojiti.

Zato te mu bom nemudoma odposlala, dnevnik. Pa nasvidenje pri njem!